

UZASADNIENIE

D. J. pozwem z dnia 29 września 2014 r. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 12.392,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 6.302,07 zł od dnia 5 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty i od kwoty 6.089,98 zł od dnia 18 września 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania wskazując, że 1 czerwca 2011 r. zawarł z pozwanym umowę o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem EUR, która dotyczyła zakupu przez powoda za uzyskany kredyt hipoteczny mieszkania położonego we W. przy ul. (...). Powód podkreślił, że zgodnie z zapisem § 3 pkt 3 umowy był zobowiązany do zapłaty na rzecz pozwanego ubezpieczenia niskiego wkładu kredytu, przy czym powód – kredytobiorca, upoważnił pozwanego – bank, do pobrania kosztów związanych z powyższym ryzykiem spłaty kredytu w wysokości 4,5% o objętej ubezpieczeniem, tj. kwoty 6.302,07 zł. W związku z tym, że ubezpieczenie zostało zawarte na okres 36 miesięcy pozwany dwukrotnie pobrał od powoda kwotę 6.302,07 zł. Powód nadto wskazał, że przedmiotowe postanowienie umowne, dotyczące ubezpieczenia niskiego wkładu własnego, jest klauzulą noszącą cechy abuzywności.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenie kosztów postępowania podnosząc, że powód nie wykazał, na czym polegać miałyby sprzeczność przedmiotowego postanowienia umownego z dobrymi obyczajami oraz rażące naruszenie interesów konsumenta. Podkreślił również, iż podpisanie umowy kredytowej jest uwięzieniem długiego procesu decyzyjnego, prowadzeniem ustaleń, a kredytobiorca ma możliwość zapoznania się z regulaminem udzielania kredytów oraz wszelkimi informacjami, do których on odsyła, a na etapie jej zawierania nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń do umowy.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie wyrokiem z 16 kwietnia 2015 r. wydanym w sprawie sygn. akt II C 2400/14 zasądził od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz D. J. kwotę 12.392,05 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 6.302,07 zł od dnia 5 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty i od kwoty 6.089,98 zł od dnia 18 września 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądził od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz D. J. kwotę 3.037 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy orzekł mając za podstawę następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

W dniu 1 czerwca 2011 r. powód D. J. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą W. (poprzednikiem prawnym pozwanego mbank S.A.) umowę nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem EUR na okres 369 miesięcy, tj. od dnia 1 czerwca 2011 r. do dnia 28 lutego 2042 r. Kwota kredytu wynosiła 350.115 zł. W § 3 umowy zatytułowanym: „Prawne zabezpieczenie kredytu” określone zostały warunki ustanowienia hipoteki na nieruchomości do wysokości 525.172,50 zł oraz w pkt 3 ubezpieczenie niskiego wkładu kredytu na 36-miesięczny okres ubezpieczenia. Zgodnie z tym postanowieniem jeśli z upływem pełnych 36 miesięcy okresu ubezpieczenia licząc od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiła wypłata kredytu nie nastąpi całkowita spłata zadłużenia objętego ubezpieczeniem ani inne zdarzenie kończące okres ubezpieczenia, ochrona ubezpieczeniowa podlega przedłużeniu na kolejny 36 miesięczny okres, przy czym łączny okres ubezpieczenia nie może przekroczyć 180 miesięcy. Jednocześnie kredytobiorca upoważnił bank do pobrania kosztów związanych z podwyższonym ryzykiem spłaty kredytu w wysokości 4,5% o kwoty kredytu objętej ubezpieczeniem, tj. 6.302,07 zł, w tym także w przypadku przedłużenia ochrony ubezpieczeniowej bez odrębnej dyspozycji.

Zgodnie z § 26 ust. 4 i 5 pkt 9 Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek hipotecznych dla osób fizycznych w ramach M., stanowiących integralną część umowy kredytu, w przypadku gdy kredytobiorca nie posiada wymaganego wkładu własnego, niezbędnym warunkiem udzielenia kredytu jest ustanowienie dodatkowego zabezpieczenia podwyższonego ryzyka spłaty części kredytu w związku z niedostatecznym jej zabezpieczeniem, np. w postaci ubezpieczenia niskiego wkładu lub innego zabezpieczenia zaakceptowanego przez M., Nadto, jeśli w podstawowym okresie ubezpieczenia, zadłużenie z tytułu części kredytu objętego ubezpieczeniem nie zostało spłacone, ochrona ubezpieczeniowa podlega kontynuacji na kolejny podstawowy okres ubezpieczenia.

D. J. dokonał zakupu lokalu nr (...) przy ul. (...) we W., dla którego Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu IV Wydział Cywilny prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) od (...) Spółki z o.o. sp. k. z siedzibą we W.. Pakt ten został stwierdzony umową sprzedaży nieruchomości w formie aktu notarialnego repertorium A numer (...) zawartą w dniu 5 listopada 2012 r. w Kancelarii notarialnej we W., przy ul. (...) lok. (...) przed notariuszem M. O..

W dniu 25 marca 2013 r. strony zawarły aneks do umowy kredytu z dnia 1 czerwca 2011 r., w którym strony zgodnie oświadczyły, że zmianie ulega adres nieruchomości obciążonej hipoteką na lokal nr (...) przy ul. (...) we W., dla którego Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu IV Wydział Cywilny prowadzi księgę wieczystą o numerze (...). Rachunek bankowy powoda został obciążony przedmiotowymi opłatami w dniu 6 czerwca 2011 r. w kwocie 6.302,07 zł i 4 sierpnia 2014 r. w kwocie 6.089,98 zł.

Powód skierował w dniu 22 lipca 2014 r. do (...) S.A. w W. wezwanie do dobrowolnego spełnienia świadczenia, w którym stwierdził, iż w ocenie kredytobiorcy § 3 pkt 3 umowy kredytu zawiera niedozwolone postanowienia umowne, które na zasadzie art. 385¹ § 1 i 2 k.c. nie wiążą kredytobiorcy wskazując, że kwota 6.302,07 zł winna być mu zwrócona, bowiem nie istnieje żadna podstawa prawna do pobierania należności z tego tytułu przez kredytodawcę. Kolejne wezwanie zostało skierowane do pozwanego w dniu 1 września 2014 r., z tym że powód domagał się zwrotu kwoty 12.604,14 zł pobranych na podstawie § 3 pkt 3 umowy- w terminie 7 dni od daty doręczenia niniejszego wezwania pod rygorem wystąpienia na drogę sądową wskazane wezwania zostały doręczone odpowiednio w dniach 28 lipca 2014 r. i 5 września 2014 r.

Sąd Rejonowy stwierdził, że ustalił stan faktyczny na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy podnosząc, że ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony. Sąd I instancji oddalił wniosek o przesłuchanie świadka M. W. stwierdzając, że okoliczności, na które został powołany ten dowód były w sposób jednoznaczny wyjaśnione złożonymi przez strony dokumentami w postaci umowy kredytu i Regulaminu udzielania kredytów.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w całości stwierdzając, iż postanowienie zawarte w § 3 ust. 3 umowy kredytu stanowiło klauzulę abuzywną w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., i w związku z tym nie wiązało ono stron umowy.

Sąd I instancji stwierdził, iż § 3 ust. 3 umowy kredytu stanowił, że prawnym zabezpieczeniem kredytu jest między innymi ubezpieczenie niskiego wkładu własnego kredytu na 36-miesięczny okres ubezpieczenia oraz iż kredytobiorca upoważni bank do pobrania środków w wysokości 4,5% kwoty kredytu objętej ubezpieczeniem tytułem zwrotu kosztów ubezpieczenia niskiego wkładu własnego oraz zwrotu kosztów z tytułu automatycznego przedłużenia ubezpieczenia niskiego wkładu bez odrębnej dyspozycji. Sąd wskazał, iż umowa kredytowa zawierała tak istotne postanowienie, jakim było powstanie dodatkowego stosunku prawnego (pomiędzy pozwanym bankiem – ubezpieczonym i ubezpieczającym a bankiem), którego ciężar w postaci obowiązku uiszczenia składki, a także ryzyko wstąpienia przez pozwanego z roszczeniem zwrotnym w stosunku do kredytobiorcy, spoczywał wyłącznie na powodzie, natomiast nie została powodowi przedstawiona szczegółowa treść stosunku ubezpieczenia. Sąd podkreślił także, że samo powoływanie się przez pozwanego, iż powód miał możliwość zapoznania się z treścią umowy Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek hipotecznych nie było wystarczające to uznania, że powód znał swoje uprawnienia i obowiązki. W związku z tym Sąd wskazał, że istnieją wątpliwości co do tego czy faktycznie doszło do zawarcia umowy ubezpieczenia, a także jaki był rzeczywisty zakres ochrony ubezpieczeniowej, jakie wypadki były objęte tą ochroną oraz jakie były ewentualnie wyłączenia odpowiedzialności ubezpieczyciela. Sąd I instancji ustalił, że powód wprawdzie podpisał umowę kredytową zawierającą kwestionowany zapis, jednakże nie miał w możliwości ustalenia choćby wystąpienia, bądź nie, wypadku ubezpieczeniowego, a tym bardziej oceny, czy kwota, o zapłatę której mógłby wystąpić przeciwko niemu ubezpieczyciel w ramach roszczenia zwrotnego, byłaby kwotą rzeczywiście należną, czy też wygórowaną. Sąd Rejonowy ustalił, że rację ma powód, iż § 3 ust. 3 umowy kredytowej zawiera postanowienia kształtujące prawa i obowiązki powoda, w sposób niejednoznaczny i rażąco naruszały jego interesy.

Odnosząc się do przesłanki naruszenia dobrych obyczajów przez stosowanie kwestionowanego postanowienia umownego, Sąd I instancji stwierdził, że samo nieprzedstawienie przez niego powodowi stanowiło już o ich naruszeniu. Sąd podkreślił, że nieudzielenie powodowi informacji dotyczących szczegółowych warunków ubezpieczenia niskiego wkładu własnego nie mogło być usprawiedliwiane tym, iż zgodnie z postanowieniami umowy kredytowej oraz stanowiącego jej integralną część Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek hipotecznych powód, nie jest stroną umowy ubezpieczenia, a co za tym idzie nie był również uprawniony do wyboru ubezpieczyciela. Sąd Rejonowy ustalił, że stosownie do treści kwestionowanego zapisu powód miał pokryć koszt ubezpieczenia, a nadto mógł on również stać się dłużnikiem ubezpieczyciela z racji wypłaconego pozwanemu odszkodowania. Sąd zauważył, iż w takiej sytuacji powód płacił niejako podwójnie, gdyż pokrywał zarówno koszt ubezpieczenia, jak i koszt ewentualnie niespłaconego kredytu, ze wszystkimi odsetkami i innymi świadczeniami wynikającymi z umowy. Sąd I instancji stwierdził, że treść zarówno postanowienia zawartego w § 3 ust. 3 umowy kredytu jak i postanowienia Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek hipotecznych nie były na tyle precyzyjne, aby powód został należycie poinformowany o warunkach ubezpieczenia niskiego wkładu. Sąd stwierdził, że powód dysponował jedynie w tym zakresie oświadczeniem pozwanego, że pokrywa rzekome koszty ubezpieczenia, a w rzeczywistości nie wiedział za co płaci. W konsekwencji Sąd I instancji uznał, że postanowienie to rażąco naruszało jego interesy powoda, gdyż przez brak informacji nie miał on żadnej możliwości ustalenia choćby wystąpienia bądź nie wypadku ubezpieczeniowego.

Sąd Rejonowy stwierdził, że narzuconym przez pozwanego zabezpieczeniem niskiego wkładu własnego, korzyść była jednostronna, gdyż tylko pozwany korzystał z dobrodziejstw ubezpieczenia, nie ponosząc przy tym z tego tytułu żadnych kosztów. Sąd wskazał także, że przedmiotowa umowa nie przewidywała możliwości dochodzenia przez powoda zwrotu niewykorzystanej składki, co oznaczało, iż powód jako podmiot nie będący stroną umowy ubezpieczenia, nie może żądać zwrotu niewykorzystanej składki na zasadach ogólnych, tj. na podstawie art. 813 § 1 k.c.

Reasumując Sąd Rejonowy stwierdził, że powód wykazał wszystkie przesłanki z art. 385¹ § 2 k.c. prowadzące do stwierdzenia, iż postanowienie z § 3 ust. 3 umowy kredytowej stanowi klauzulę niedozwoloną, co oznaczało, że ww. postanowienie nie wiązało strony umowy. W konsekwencji Sąd uwzględnił powództwo w całości, zaś o odsetkach orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. stwierdzając, że pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia po upływie 7-dniowego terminu wskazanego w wezwaniach do zapłaty skierowanych przez powoda do pozwanego w dniach 22 lipca i 1 września 2014 r. i doręczonych w dniach 28 lipca 2014 r. i 5 września 2014 r.

Pozwany apelacją zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu naruszenie:

1) art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego przez pominięcie dowodów z: wniosku o udzielenie kredytu z dnia 16 marca 2011 r. oraz decyzji kredytowej z dnia 2 kwietnia 2011 r. oraz nieuwzględnienie w dokonywanej ocenie podnoszonych przez stronę pozwaną a niezaprzeczonych przez powoda okoliczności dotyczących przebiegu zawierania umowy w zakresie, w jakim pozwany wywodził przekazanie powodowi kompleksowej informacji o ubezpieczeniu niskiego wkładu własnego oraz niekwestionowanie na etapie zawierania umowy przez powoda treści postanowienia § 3 ust. 3 umowy kredytu,

2) sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego materiału dowodowego:

- poprzez uznanie, że korzyść z ubezpieczenia niskiego wkładu własnego czerpie tylko i wyłącznie pozwany bank oraz, że jest ona rażąco jednostronna,
- poprzez uznanie, że kwestionowane postanowienie § 3 ust. 3 umowy kredytu wraz ze stanowiącym integralną część umowy kredytu Regulaminem udzielenia kredytów nie precyzuje rzeczywistego zakresu ochrony ubezpieczeniowej, nie wymienia wypadków objętych tą ochroną, nie określa do jakiej kwoty ubezpieczyciel może w razie zajścia zdarzenia ubezpieczeniowego i wypłaty z tego tytułu odszkodowania kredytodawcy zwrócić się z roszczeniem regresowym do kredytobiorcy,

- poprzez uznanie przez Sąd Rejonowy, że przedłożona powodowi umowa stanowiła wzorzec umowny stosowany przez stronę pozwaną, który nie podlegał negocjacom ani zmianom,
- poprzez uznanie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie jednoznacznych konkluzji, że do zawarcia umowy ubezpieczenia niskiego wkładu własnego faktycznie doszło w sytuacji, w której okoliczność ta nie była przedmiotem twierdzeń ani dowodów podnoszonych oraz zgłaszanych przez strony, powód nie kwestionował w postępowaniu faktycznego zawarcia umowy ubezpieczenia niskiego wkładu własnego przez pozwanego,
- poprzez uznanie, iż nieprzedstawienie powodowi ubezpieczenia ogólnych warunków ubezpieczenia oraz umowy ubezpieczenia stanowi o rażącym naruszeniu interesów konsumenta oraz sprzeczności z dobrymi obyczajami przedmiotowego postanowienia w sytuacji, w której wymienione okoliczności nie były przedmiotem twierdzeń ani dowodów stron w postępowaniu. Powód w postępowaniu nie podnosił ani nie dowodził, aby przedmiotowa umowa ubezpieczenia oraz ogólne warunki ubezpieczenia nie zostały mu przedstawione,

3) naruszenie art. 217 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku pozwanego w przedmiocie przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka M. W. na okoliczność obowiązujących w Banku, w okresie udzielania powodowi kredytu, zasad przyznawania kredytów hipotecznych, wysokości wymaganego przez Bank wkładu własnego przy kredytowaniu zakupu nieruchomości oraz stosowanych przez Bank zabezpieczeń w przypadku niewniesienia przez kredytobiorcę tzw. wkładu własnego. Na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2015 roku w związku z oddaleniem przedmiotowego wniosku dowodowego, pełnomocnik pozwanego zgłosił do protokołu zastrzeżenie w trybie art. 162 k.p.c., w którym zwrócił uwagę Sądu na uchybienia przepisom postępowania, tj. art. 217§ 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c.,

4) art. 385¹ k.c. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że postanowienie § 3 ust. 3 umowy kredytu spełnia w okolicznościach niniejszej sprawy przesłanki wskazane w § 1 ww. przepisu, a w szczególności że zawiera znamiona naruszenia dobrych obyczajów i narusza interes powoda, jako konsumenta w stopniu rażącym, a tym samym wykazuje cechy klauzuli abuzywnej, w konsekwencji czego stanowi wyraz paternalistycznej ochrony przyznanej konsumentowi jako stronie umowy zawartej z przedsiębiorcą, w taki sposób, że konsument nie jest obowiązany do wykazania żadnej, chociażby elementarnej staranności przy podejmowaniu decyzji o wstąpieniu w relację kontraktową z przedsiębiorcą,

5) art. 385² k.c. poprzez jego niezastosowanie i dokonanie oceny postanowienia § 3 ust. 3 umowy kredytu z pominięciem okoliczności zaistniałych przy zawieraniu umowy kredytu,

6) art. 6 k.c. poprzez uznanie, że powód udowodnił, że postanowienie § 3 ust. 3 umowy kredytu w zakresie objęcia części kredytu ochroną ubezpieczeniową z tytułu ubezpieczenia niskiego wkładu własnego jest rażąco naruszającym jej interesy jako konsumenta i jest sprzeczne z dobrymi obyczajami.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest bezzasadna i nie może wywołać zamierzonych skutków prawnych.

Przede wszystkim wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji nie dopuścił się zarzucanego mu uchybienia w sferze prawa materialnego, czy też w poczynionych ustaleniach faktycznych, a kwestionowany wyrok – oparty na właściwej analizie materiału dowodowego zebranego w sprawie, poddanej następnie trafnej ocenie prawnej – nie może być skutecznie wzruszony na skutek apelacji.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz dokonaną przez ten Sąd ich ocenę prawną .

W ocenie Sądu Okręgowego chybiony jest podniesiony przez pozwanego zarzut naruszenia artykułu 233 k.p.c. bowiem zauważyć należy, że w orzeczeniu z dnia 10 czerwca 1999 r. w sprawie II UKN 685/99 Sąd Najwyższy stwierdził, że normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak SN w orz. z 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, niepubl.; oraz w orz. z 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00). Odnosząc się do tego zarzutu Sąd Okręgowy stwierdza, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie wnioskowanym przez strony, zgromadzone w toku postępowania dowody poddał wszechstronnej, wnikliwej ocenie ustalając stan faktyczny sprawy stanowiący podstawę do rozważań nad stosowaniem przepisów prawa materialnego. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy nie nosi zatem cech dowolności. Tak przeprowadzona ocena dowodów jako odpowiadająca wymogom z art. 233 § 1 k.p.c. korzysta z ochrony tym przepisem przewidzianej i zasługuje na pełną aprobatę.

Sąd Okręgowy stwierdza, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, iż postanowienie umowne zawarte w § 3 ust. 3 umowy kredytowej w całości stanowi klauzulę abuzywną w rozumieniu art. 385¹ k.c. gdyż nie było uzgadniane indywidualnie i ukształtowało obowiązki powoda w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami. Sąd Rejonowy trafnie podkreślił, że postanowienie to nie precyzowało uprawnień i obciążeń jakie wynikają z umowy ubezpieczenia wkładu własnego ani nie precyzowały na jaki okres, po wskazanych kolejnych dwóch określonych na 36 miesięcy okresach, umowa to ulegnie przedłużeniu. Słusznie zatem Sąd I instancji uznał, iż z dokumentów przedłożonych do pozwu jednoznacznie nie wynikało, że w ogóle doszło do zawarcia umowy ubezpieczenia. Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy stwierdził, że w tych okolicznościach kredytobiorca trafnie zarzucił, iż nie był stanie skontrolować prawidłowości podejmowanych przez bank czynności związanych z zawieraniem umowy ubezpieczenia z podmiotem trzecim na dalsze okresy czasu mimo, że to on ponosił z tego tytułu koszty. Sąd I instancji zasadnie także zauważył, że powyższych uprawnień i obowiązków nie precyzowały również przedłożone przez bank dokumenty w szczególności Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek hipotecznych trafnie podnosząc, że żaden z nich nie określał rzeczywistego zakresu ochrony ubezpieczeniowej albowiem nie zostały w nim wskazane wypadki objęcia tą ochroną oraz ewentualne wyłączenia odpowiedzialności ubezpieczyciela, nie wskazano w jakich wypadkach i do jakiej kwoty ubezpieczycielowi przysługuje roszczenie regresowe do powodów w razie zajścia zdarzenia ubezpieczeniowego i wypłaty odszkodowania bankowi. Sąd I instancji trafnie zauważył, że nie przedstawiono powodowi ogólnych warunków ubezpieczenia oraz samego dokumentu umowy ubezpieczenia. Należy podzielić ocenę Sądu I instancji, że zastosowane przez pozwanego sformułowania w zakresie ubezpieczenia niskiego wkładu własnego są niejednoznaczne, co oznacza, iż powód nie posiadał wiedzy odnośnie ponoszonych przez niego kosztów w związku z zawartą umową kredytu i zaproponowanym przez bank zabezpieczeniem. Tym samym Sąd II instancji stwierdza, że Sąd Rejonowy właściwie ocenił, iż zaproponowane przez pozwanego postanowienia umowne w sposób niekorzystny regulują sytuację powoda, a tym samym w świetle art. 385¹ k.c. zasadnie uznał je za abuzywne. Sąd Rejonowy trafnie podkreślił, że pozwany nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających, iż postanowienie § 3 ust. 3 podlegało negocjacji czy też, że powód miał możliwość wybrania innej formy zabezpieczenia kredytu, jak na przykład poprzez ustanowienie dodatkowej hipoteki na już posiadany przez niego lokal.

Wbrew zarzutom skarżącego Sąd I instancji prawidłowo uznał, że spełniła się również przesłanka rażącego naruszenia przez pozwanego interesów konsumenta, o jakiej mowa w art. 385¹ § 1 k.c. kształtując jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami. Zasadność tego ustalenia potwierdza treść uzasadnienia sporządzonego do zaskarżonego wyroku zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd Okręgowy w całości podzielił ocenę prawną dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, a w zakresie naruszenia przepisu art. 385¹ § 1 k.c. wypowiedział się już wyżej oceniając ten zarzut negatywnie.

Odnosnie zarzuty naruszenia treści art. 385² k.c. należy tylko dodatkowo wskazać, że Sąd I instancji dokonał oceny przedmiotowego postanowienia umownego zgodnie z tym przepisem, tj. według stanu z chwili zawarcia umowy, co wynika niezbicie z całości materiału dowodowego przedstawionego przez strony. Sąd szczegółowo ustalił i ustosunkował się do kolejnych etapów prowadzących do ostatecznego zawarcia umowy kredytu oraz okoliczności podpisania tej umowy przez powoda w dniu 1 czerwca 2011 r.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie doszło również do naruszenia przez Sąd I instancji przepisów art. 217 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. W., gdyż trafnie Sąd Rejonowy zauważył, że wszystkie istotne dla sprawy okoliczności były wyjaśnione w sposób dostateczny załączoną do akt sprawy dokumentacją. Na marginesie należy podnieść, że pozwany wskazując na zarzut ten w żadnym zakresie nie ponowił tego wniosku dowodowego w apelacji, a tym samym należało uznać, że z przeprowadzenia tego dowodu przed Sądem II instancji zrezygnował.

Także ostatni zarzut wskazujący na naruszenie przez Sąd Rejonowy art. 6 k.c. jest również chybiony. Powód wykazał bowiem, że § 3 ust. 3 umowy kredytu jest sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interes a tym samym sprostał ciężarowi dowodu wynikającemu z regulacji zawartej w tym przepisie.

W świetle powyższych ustaleń, Sąd Okręgowy stwierdza, że Sąd I instancji zasadnie ocenił, iż uiszczenie przez powoda na rzecz pozwanego kwoty 12 392,05 zł stanowiło świadczenie nienależne, w rozumieniu art. 410 § 2 k.c. albowiem wskutek uznania postanowienia § 3 ust. 3 umowy kredytowej za klauzulę abuzywną doszło do upadku podstawy do pobrania składek tytułem ubezpieczenia niskiego wkładu, a tym samym spełniły się przesłanki uzasadniające dokonanie zwrotu przez bank nienależnie uzyskanej kwoty.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego stosownie do art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. zważywszy na treść rozstrzygnięcia.

SSR del. Wiesława Śmich SSO Waldemar Beczek SSO Aleksandra Łączyńska-Mendakiewicz